

КРИСТОФ МЕКЕЛ АРГОНАВТСКА БАЛАДА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

E>

Да следваме бляна, и пак да следваме бляна.

E\$

„Причина за надежда не е отредена никому.“

Често чувам тия думи, откакто сменяме моретата
без оглед.

Банда. *Серам*^[1]. И към островите Галапагос^[2].

Килът се връзва в пяната на южните пасати,
в бели като китове течения, лениви в пладнето,
и по-нататък, през зелените
ветрове на Пасифика, и тъй с години, „Арго“!

Дни, насечени на бели късове
от топора на нощта. Притиснати в небето
отломъци от млечни пътища, комети без опашки и
посоки.

От много дни под сянката на ветрилата
седи Койя Акем, говори в треска
за ореховите гори покрай екватора,
за северни реки
и ледоход, и снежни бури.

„...за да потънем в сянка. Да намерим
покой под лунно затъмнение! —
говори Койя Акем. — За да положим
глава, пък даже и
под хладен камък, връз корема на змия, освободени
от пориви, в гробове от лед, над вятъра без дия...“
Говори Койя Акем
и вече невъзможно е да следва бляна.

Какво изгубихме? В чия ли памет
безследно изчезнахме? Морска невинност,
земно детинство — вас вече ви няма.

Онова, за което от дока излязохме и тръгнахме,
„Арго“,

вече не е нашият блян, безпокойство
пришпорва кораба с раздрани платна
два пъти около земното кълбо, с разнищени платна
три пъти около земното кълбо
и го съсипва,
разпадащ се „Арго“!

„Човек зад борда!“

Който желае, да скочи след него.

„Акула! Акула! Хайде да тръгваме!“

Готвачът на кораба казва: „Хайде да тръгваме“,
и с шмиргел излъсква священата носова фигура
с помръкнали вълчи очи, искрящи след всяко
потегляне.

„Бог Левиатан възлиза от вълните, запомнете го.

Разгледайте го: зинала паст,

в която се втурват птичи ята. Там,

рано или късно,

ще скочите и вие.“

Банда. Серам. И нататък, островите Галапагос.

След седем пъти по дванадесет луни (а с дълги
крясъци летяха птици край главата на Койя Акем)

все тъй съм ненаситен. И жадувам

хоризонтите да прикова към корабния корпус,

да повлека безмилостното им въже

нагоре и надолу

из тази кожодерна на моретата.

Дни след дни, насечени на късове

от топора на нощта. А ширините там на Рос^[3]
димят.

Обледенен си, „Арго“. Безветрие. Небе.

Нощта се отразява в килната следа, тъй кипнала
от риба.

*Не ще избяга от морето оня, който бляна избленува
в мислите, а пък главата си държи на сянка.
Не се освобождава оня, който е съгласен с Койя
Акем.*

*Море, море! Все още следвам бляна, светлината.
„Земя пред нас“ — все още чувам, пълен с
нетърпение,
където и да сме
в помръкналия божии лик.*

*„Пътуванията започват сред разкоша на планктона
и завършват
в езерце роса.“ Често чувам тия думи,
откакто всяко пладне и моретата неизброими
зад нас потъват в блясъка на зодиака
и океана, призрачна приспивна песен,
старикът „Арго“ усмирително се люшка.
За да намерим: Богове. И Атлантида. Знаем ли?
Светлите пространства на Язон. Гроб. Или пък рай.
Малка колкото листо прохладна сянка за Койя Акем.
И бляна, който ни понася
постоянно,
бляна, който ще преследваме
отново,
безпощадно,
направо през разтворения хоризонт в Небитието.*

1969

---

[1] Морета, разположени сред Малайския архипелаг — Б.пр. ↑

[2] Архипелаг в екваториалната област на Тихия океан — Б.пр. ↑

[3] Море на Рос — разположено е край Антарктида, южната му част е покрита с гигантския ледник Рос — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.